

Verslag van mijn reis naar de US Open

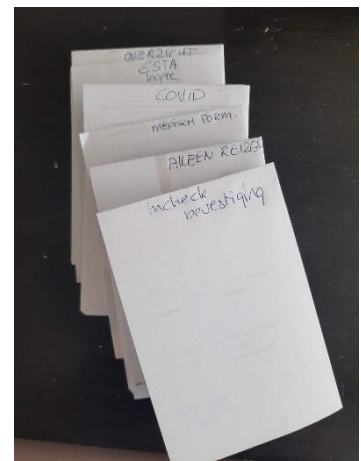
Door Ivar van Rijt
19 september 2022

Vorbereiding

Zoals ik in mijn vorige blog schreef, wist ik slechts een maandje voor de start van de US Open dat ik naar New York zou gaan. Dat vroeg dus veel voorbereiding in heel korte tijd. Ik heb veel getraind en heb de clubkampioenschappen gespeeld bij Dash'35. Ik heb die ook gewonnen in de klasse 14 tot en met 17 jaar. Ik heb ook veel getraind met de fulltimers op de knltb zoals: Diede de Groot, Jiske Grifioen, Aniek van Koot, Maarten ter Hofte en Robin Groenewoud. Dat trainen is natuurlijk erg zwaar, zeker omdat ik dat niet gewend ben en daarom kreeg ik veel last van blaren. Ik kreeg uiteindelijk ook last van mijn schouder wat wel even aandacht vroeg. Gelukkig werd ik goed behandeld door de fysiotherapeut en kon ik door met trainen en had ik er verder geen last meer van. Ook mijn materiaal vroeg veel aandacht. Mijn rolstoel brak voor de tweede keer door de midden. Gelukkig is de rolstoel gemaakt en verstevigd maar we hadden toch besloten dat het verstandig was om met een andere rolstoel naar Amerika te gaan. Ik heb een tweedehands rolstoel kunnen aanschaffen waar ik beter in kon spelen.

Omdat ik het nog nooit gedaan had, kostte ook het boeken van de vlucht, regelen van het hotel, verzorgen van alle formulieren en het inpakken veel tijd en energie.

Het is dan ook belangrijk om af en toe iets ter ontspanning te doen. Ik bel dan graag met vrienden of ga een stuk fietsen met de handbike.

Reis naar Amerika

4 september vloog ik met mijn trainer, Nick Hogenhout naar Amerika. Het was geen hele soepele reis want we hadden veel vertraging. Eerst deed de koeling het niet in het vliegtuig en toen werden er nog mensen vermist. We hadden wel wind mee dus dat scheelde. Toen we eenmaal aankwamen moesten we een taxi regelen om naar het hotel te reizen. De rit naar het hotel was heel vet, overal lichtjes van hoge gebouwen en overal Amerikanen die naar elkaar toeterden. Ik heb die nacht goed geslapen en was klaar om de volgende dag wat van het tennispark te zien.

5 september heb ik mijn gast credential opgehaald waarmee ik bijna overal inkwam. Alleen de gym, de kleedkamers en het restaurant mocht ik niet in. Toen we die kaart eenmaal hadden, zijn we naar het park gegaan om even rond te kijken en om misschien nog even te trainen. Omdat ik meedeed aan het juniorentoernooi, mocht ik eigenlijk niet de baan op om te trainen maar we hebben toch nog voor een halfuurtje een baan gevonden. Voor de rest is het gelukt om een stukje van de wedstrijd Nadal-Tiafoe te kijken. Het was erg vet om in het Arthur Ashe stadion naar een wedstrijd van de toppers van de wereld te kijken.

6 september was het plan om in de ochtend en in de middag een training te doen maar helaas regende het in de ochtend en moesten we iets anders vinden. Gelukkig was er een gym in het hotel waar we gebruik van konden maken. Ik vind het niet heel leuk om in de gym te zitten om te trainen maar als het regent, is het toch fijn om een alternatief te hebben. In de middag was het nog gelukt om een binnen baan te vinden waar we konden trainen. Het was erg warm maar het was toch erg leuk om mijn eerste goede training in Amerika te hebben gehad. Na de training zijn we nog wezen eten in de playerslounge.

7 september was het dan eindelijk zover, ik kon mijn eigen junior player credential ophalen waarmee ik het park op kon en de junioren playerslounge in kon. We hebben die dag ook voor het eerst getraind op het park. Voor de rest heb ik de junioren lounge bekeken.

8 september was het de eerste dag van het toernooi. Ik heb eerst een goede warming up gedaan en nog even ingespeeld met Saalim Naser, met wie ik ingeschreven stond om de dubbel te spelen, om daarna mijn wedstrijd te gaan spelen. Ik moest tegen de nummer 1 geplaatste speler Ben Bartram en heb deze wedstrijd helaas niet weten te verassen door hem te verslaan. Ik heb wel erg goed gespeeld en veel plezier gehad. De score was uiteindelijk 1-6 2-6 maar er zaten veel games met voordeel en nadeel tussen. Achteraf bleek dat dit de allereerste wedstrijd ooit op een grandslamtoernooi voor junioren in een rolstoel was. Verder heb ik ook veel kunnen kijken bij andere spelers waar ik veel van heb geleerd. Ten slotte heb ik nog even getraind met Saalim om ons voor te bereiden op de dubbel.

9 september heb ik in de ochtend getraind en hadden we in de middag onze eerste dubbel van het toernooi. Saalim Naser en ik hebben nooit eerder samengespeeld. We begonnen niet heel erg goed, het duurde ook lang voordat we konden beginnen en we speelden ook niet heel goed. Nadat we de eerste set met 1-6 hadden verloren en in de 2de set 0-4 achterstonden, wisten we hoe we moesten spelen tegen onze tegenstander en hoe we met elkaar moesten spelen. We hebben de wedstrijd die lang duurde toch weten te winnen met 1-6 7-6 (7-3) 10-8. Daar waren we wel ontzettend blij mee want nu mochten we de finale spelen.

10 september: het was finale dag. Ik had er heel veel zin in en was ook erg zenuwachtig. Ik heb eerst getraind maar dat ging niet heel goed. Ik voelde me erg moe en was erg gefrustreerd dus besloot om die training te stoppen en 's middags nog een keer de baan op te gaan. Dat ging heel erg goed, ik voelde me beter en was lekker aan het tennissen. Daarna nog een half uurtje met Saalim op de baan gestaan om weer even het gevoel te krijgen en we waren klaar voor de finale. We gingen de finale spelen tegen de nummers 1 en 2 van het toernooi dus het werd een zware wedstrijd. We waren goed begonnen en konden goed meekomen. We hadden zelfs kans om 5-3 voor te komen maar hebben die helaas niet verzilverd. Daarna liet de tegenstander zien waar ze toe in staat waren en wonnen de set met 6-4 maar we hadden nog een 2de set. De 2de set begonnen we niet heel goed en miste er naar mijn mening een beetje scherpste. Dat werd wel beter maar niet goed genoeg voor de winst, we hebben de wedstrijd met 6-4 6-3 verloren. Maar ik heb dit toernooi en vooral die laatste dubbel wel mijn beste tennis kunnen laten zien.

Er volgde een prijsuitreiking zoals ik die niet gewend was met alle ballenjongens en belangrijke mensen erbij. Elke speler bedankte iedereen die hem geholpen had en er werden heel veel foto's gemaakt.

11 september stond de terugreis op de planning dus moest ik inpakken. Het was best wel een troepje dus ik moest goed opletten dat ik alles mee terug nam. Toen ik dat had gedaan ging ik met mijn trainer de stad in. Het was erg bijzonder om naast van die hele hoge gebouwen te staan. Het was ook erg mooi om deze een keer te zien. We zijn ook bij de Macdonalds geweest en bij een vriendin van mijn trainer die in Amerika woont. We hadden tot half 3 de tijd want toen moesten we met de taxi terug naar het vliegveld. Het inchecken ging erg soepel en we konden toen het vliegtuig in. We hadden gelukkig weinig vertraging en het vliegtuig was vrij leeg dus ik had veel ruimte. Ik had een goede vlucht en was weer terug in Nederland.

Terug in Nederland

De dag dat ik terugkwam in Nederland, was ik vrij moe van de dag in Amerika en de reis maar ik heb nog wel een hele rustige training op mijn club kunnen doen. De volgende dag had ik erg veel last van een jetlag wat ik nog nooit eerder ervaren had. Gelukkig heb je daar, als je naar New York toe vliegt, minder last van. De woensdag na de US Open had ik nog best wat last van de jetlag maar het was wel al een best drukke dag. Ik ben bij allsportsradio geweest. Ik was voor het eerst live in een radio-uitzending. Ik vond het spannend maar tegelijk ook heel erg leuk.

Ook het normale leven ging weer van start zo stond er bijvoorbeeld een afspraak bij de tandarts in de agenda. En donderdag ben ik gestart met mijn opleiding aan het Cruyff College. Na 17 weken vakantie was het wel even wennen om weer een hele dag op school te zitten. De mooie tenniszomer zit erop maar ik hoop dat ik een mooi schooljaar met veel sporten mag hebben. Daar zal ik een volgende keer verslag van doen, dat is dan te lezen op mijn website www.ivarvanrijt.nl .

Ik besef mij goed dat deze reis alleen maar mogelijk was dankzij heel veel mensen. Daarom wil ik hier wat mensen bedanken. Als eerste mijn ouders die mij steunen, mij altijd rijden en mij helpen bij alle nieuwe stappen die ik maak. Mijn trainer en coach voor de trainingen en begeleiding. De sporters bij de knltb die mij mee lieten trainen en soms kwamen kijken bij de trainingen en de wedstrijden en die mij hielpen bij het vinden van sponsors. En tot slot alle mensen die mij financieel hebben ondersteund. Het is heel bijzonder om van zoveel mensen steun te mogen ontvangen. Ik hoop dat iedereen een klein beetje met mij mee heeft genoten en dat er jongeren met een beperking zijn die mij gezien hebben of mijn verhaal gehoord hebben en daardoor gemotiveerd zijn geraakt om eens te gaan kijken bij een tennisvereniging om te zien of tennis ook iets voor ze is.

Iedereen heel erg bedankt.